

Elbląg, dnia 5 grudnia 2022 r.

Rep. 2201/ZP/22

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu w składzie:

1. Przewodniczący składu orzekającego	-	Alicja Czajka (sprawozdawca)
2. Członek składu orzekającego	-	Renata Ronda
2. Członek składu orzekającego	-	Alicja Okenczyc

- działając na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity DzU z 2022 r. poz. 2000; zmiana pod poz. 2185) oraz art. 1 ust. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jednolity DzU z 2018 r. poz. 570) - po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2022 r. odwołania

- od decyzji Wójta Gminy Małdyty (z upoważnienia którego działał Kierownik Referatu Gospodarki Komunalnej, Mieszkaniowej i Rolnictwa), z dnia 10 października 2022 r. nr 45, znak sprawy: IGKMiR.6730.45.2022 odmawiającej ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie do 140 farm elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 140 MW wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działkach: nr , obręb Stare Kiełkuty oraz na działkach nr obręb Naświty, gm. Małdyty oraz na działce nr obręb Wenecja gm. Małdyty

o r z e k a :

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i sprawę przekazać organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

UZASADNIENIE

Wójt Gminy Małdyty (dalej: organ; organ pierwszej instancji) odmówił (dalej: Skarżąca Spółka; Wnioskodawca; Inwestor) ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie do 140 farm elektrowni fotowoltaicznych o łącznej mocy do 140 MW wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działkach: nr obręb Stare Kiełkuty oraz na działkach nr obręb Naświty, gm. Małdyty oraz na działce nr obręb Wenecja gm. Małdyty

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że teren przedmiotowej inwestycji nie posiada obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego; stanowi on powierzchnię 104,9600 ha; jest niezabudowany. W Studium Uwarunkowań Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Małdyty przyjętego uchwałą Rady Gminy Małdyty z dnia 15 czerwca 2016 r. nr XIV/115/16 – działka nr 16/93, obręb Stare Kiełkuty położona jest na terenie rolniczej przestrzeni produkcyjnej; dla tego terenu nie przewiduje się lokalizacji instalacji odnawialnych źródeł energii powyżej 100 kW, 500 kW i 1000 kW. Działka nr 1, obręb Wenecja przeznaczona jest w Studium Uwarunkowań Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Małdyty przyjętego uchwałą Rady Gminy Małdyty z dnia 7 lutego 2020 r. nr XIV/238/20 pod tereny rolnicze. Natomiast teren działek o nr: 16/33, 16/83, 16/89, 16/93, 16/94, obręb Stare Kiełkuty i nr: 255, 256/5, 256/6 obręb Naświty – w Studium Uwarunkowań Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Małdyty przyjętego uchwałą Rady Gminy Małdyty z dnia 15 czerwca 2016 r. nr XIV/115/16 przeznaczone są pod tereny energetyki opartej na odnawialnych źródłach energii bez możliwości lokalizacji elektrowni wiatrowych.

Dalej organ wskazał, że na podstawie wykonanej analizy, o której mowa w art. 61 ust. 5a, 6 i 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stwierdzono, że:

- 1) z wniosku złożonego przez inwestora wynika, że ma zamiar realizować 140 farm fotowoltaicznych o mocy do 140 MW. Jednakże na dołączonym do wniosku załączniku graficznym przedstawiającym lokalizację paneli fotowoltaicznych nie sposób odczytać poszczególnych ze 140 farm fotowoltaicznych. Ponadto na wezwanie tut. organu m.in. do wskazania pojedynczych farm fotowoltaicznych inwestor uchylił się od przedstawiania dokładnych lokalizacji wnioskowanych inwestycji. W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie zachodzi sprzeczność wewnętrzna we wniosku oraz niezgodność z uzyskaną decyzją środowiskową którą do wniosku załączył inwestor. Powyższa decyzja dotyczyła budowie farmy fotowoltaicznej o łącznej mocy do 140 MW.
- 2) przedmiotowa inwestycja nie spełnia wymogu określonego w art. 10 ust 2a ustawy o pizp. Wnioskowana inwestycja przekracza swoją mocą dopuszczone wartości, do których mogą być realizowane urządzenia odnawialnych źródeł energii bez konieczności ustalania ich w studium oraz w planie miejscowym. Zgodnie z art. 10 ust 2a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503) jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem: wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej

niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki - w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne. Natomiast w art. 15 ust 3 pkt 3a ustawy, wskazano, iż granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko określa się w planie miejscowym.

Zdaniem organu z powyższego wynika, że ustawodawca dokonał rozróżnienia instalacji odnawialnego źródła energii na urządzenia:

- które mogą być realizowane wyłącznie na podstawie planu miejscowego po stwierdzeniu jego zgodności ze dokumentem strategicznym gminy jakim jest studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego
- które mogą być realizowane zarówno na podstawie planów miejscowych jak i decyzji o warunkach zabudowy.

Czynnikiem rozróżniającym jest w tym wypadku ilość wytwarzanej energii z urządzenia. Zgodnie z przywołanym wyżej art. 10 ust 2a urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW lub nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki - nie wymagają ustalenia ich rozmieszczenia w studium gminy a co za tym idzie opracowania planu miejscowego.

Organ wskazał, że część obszaru wskazanego przez inwestora (działka nr ... obręb Stare Kielkuty, gm. Małdyty i działka nr ... obręb Wenecja, gm. Morąg) obejmuje m.in. grunty rolne klasy III i IV. Wobec czego dla terenu tego nie jest spełniony warunek z art. 10 ust 2a ustawy tj. możliwość lokalizacji instalacji na użytkach rolnych klas V, VI, VIz i nieużytkach oraz o konieczności uprzedniego wskazania takich terenów w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy.

W związku z powyższym – jak podniósł organ – zasugerował on Inwestorowi wyłączenie tego terenu poprzez skorygowanie swojego wniosku lecz Inwestor z tego nie skorzystał. Organ musiał zatem rozpatrzyć sprawę całościowo i doszedł do przekonania, że wnioskowana inwestycja przekracza swoją mocą dopuszczone wartości, do których mogą być realizowane urządzenia odnawialnych źródeł energii bez konieczności ustalania ich w studium oraz w planie miejscowym. Wobec powyższego przedmiotowa inwestycja jest niemożliwa do zrealizowania na podstawie decyzji o warunkach zabudowy.

Organ pierwszej instancji podniósł, że w związku z tym, iż nie można przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odczytywać wybiórczo, uprawniony jest wniosek, że w sytuacji braku planu miejscowego, warunki zabudowy w oderwaniu od postanowień studium (pod warunkiem, że obowiązuje on na danym terenie) przy treści przepisu art. 10 ust. 2a pizp mogą być ustalone jedynie dla odnawialnych źródeł energii (dalej OZE) o mocy do 500kW (ewentualnie 1000kW przy odpowiednich warunkach), natomiast powyżej tej mocy - lokalizacja OZE w oparciu

o decyzję o warunkach zabudowy musi odbywać się w zgodzie z lokalizacją w studium. Jak wykazał organ - studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla części terenu objętego wnioskiem nie dopuszcza realizacji instalacji odnawialnych źródeł energii (w tym fotowoltaiki) o mocy powyżej odpowiednio 100kW, 500kW i 1000kW. Końcowo organ podniósł, że wniosek złożony przez inwestora jest niezgodny z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach (znak sprawy: GKMiR.6220.03.2021 z dnia 13.04.2022 r.), wydaną na przedmiotowy teren.

Decyzję organu pierwszej instancji zakwestionował Inwestor, wnosząc odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, z zachowaniem terminu dla skuteczności tej czynności prawnej. Skarżonej decyzji zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:
 - a) art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. poprzez wybiórcze rozpatrzenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów, w szczególności w zakresie wydanej decyzji środowiskowej, prowadzące do błędnego ustalenia przez organ, że złożony wniosek jest sprzeczny z wydaną decyzją środowiskową oraz poprzez błędne uznanie, że w sprawie zachodzi sprzeczność wewnętrzna we wniosku;
 - b) art. 8 k.p.a. poprzez nieprzyczynienie się przez organ do starannego i zgodnego z przepisami prawa prowadzenia postępowania mającego zagwarantować równość wobec prawa oraz respektowanie zasady dotyczącej pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa;
 - c) art. 6 k.p.a. poprzez naruszenie przez organ zasady praworządności, w szczególności przez wydanie decyzji z naruszeniem niżej wskazanych przepisów prawa materialnego, w szczególności przy uwzględnieniu ugruntowanej linii orzeczniczej, zgodnie z którą studium nie może stanowić podstawy prawnej decyzji o warunkach zabudowy;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:
 - a) art. 86 pkt 2 w zw. z art. 72 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: u.u.i.ś.) poprzez jego niewłaściwie zastosowanie i błędne uznanie, że związanie decyzją środowiskową w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy oznacza tożsamość w zakresie nazwy inwestycji zawartej w decyzji środowiskowej oraz we wniosku o ustalenie warunków zabudowy;
 - b) art. 10 ust. 2a w zw. z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej: „u.p.z.p.”) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, polegające na błędnym uznaniu, że przesłanką ustalenia warunków zabudowy jest zgodność lokalizacji inwestycji z postanowieniami studium, podczas gdy norma zawarta w art. 10 ust. 2a u.p.z.p. jest adresowana do gminy przy uchwalaniu studium i zawiera wyłącznie wymagany ustawą zakres ustaleń studium, nie ogranicza możliwości

lokalizacji odnawialnych źródeł energii na podstawie decyzji administracyjnych, jak i nie uzależnia wydania takiej decyzji od treści postanowień obowiązującego na danym terenie studium oraz nie stanowi przepisów odrębnych, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 5 u.p.z.p., w konsekwencji nie może stanowić podstawy do badania postanowień studium w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy;

- c) art. 9 ust. 4 i 5 u.p.z.p. w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.z.p. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że ustalenia studium mają wiążący charakter w niniejszym postępowaniu, pomimo, że studium nie jest aktem prawa miejscowego, a jego ustalenia nie mogą stanowić podstawy prawnej do wydania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy;

Mając na uwadze powyższe zarzuty Skarżąca Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty spraw poprzez ustalenie na rzecz warunków zabudowy dla planowanej inwestycji.

Organ pierwszej instancji - nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania w trybie art. 132 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej Kpa) - przekazał odwołanie strony wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu. Kompletne akta sprawy wpłynęły do Kolegium w dniu 22 listopada 2022 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Elblągu rozpatrzyło sprawę wszczętą odwołaniem Skarżącej Spółki - na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2022 r. zważywszy, co następuje:

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity DzU z 2022 r. poz. 503; zmiana pod poz. 1846 – dalej u.p.z.p.) - zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

W świetle art. 61 ust. 1 cyt. ustawy wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

- 1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
- 2) teren ma dostęp do drogi publicznej;
- 3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;

4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;

5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi;

6) zamierzenie budowlane nie znajdzie się w obszarze:

a) w stosunku do którego decyzją o ustaleniu lokalizacji strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych (Dz.U. z 2021 r. poz. 428, 784 i 922), ustanowiony został zakaz, o którym mowa w art. 22 ust. 2 pkt 1 tej ustawy,

b) strefy kontrolowanej wyznaczonej po obu stronach gazociągu,

c) strefy bezpieczeństwa wyznaczonej po obu stronach rurociągu.

Z tym, że przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (art. 61 ust. 3 u.p.z.p.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że dla terenu objętego przedmiotową inwestycją gmina Małdyty nie posiada aktualnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Określenie zatem sposobu zagospodarowania i warunków zabudowy następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Kwestią sporną pomiędzy organem pierwszej instancji, a Skarżącą Spółką jest natomiast zasadność odmowy wydania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej o mocy przekraczającej 1000 kW – uwzględniając treść art. 10 ust. 2a u.p.z.p.

Zgodnie ze wskazanym przepisem art. 10 ust. 2a u.p.z.p. jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, w studium ustala się ich rozmieszczenie, z wyłączeniem:

- 1) wolnostojących urządzeń fotowoltaicznych, o mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 1000 kW zlokalizowanych na gruntach rolnych stanowiących użytki rolne klas V, VI, VIz i nieużytki - w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 2) urządzeń innych niż wolnostojące.

W wyroku z dnia 12 października 2022 r. sygn. akt II OSK 1482/21 (<https://orzeczenia.nsa.gov.pl>) Naczelny Sąd Administracyjny stanął na stanowisku, że: „(...) urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy

zainstalowanej większej niż 100 (obecnie 500) kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, muszą zostać rozmieszczone w studium, aby mogły później ich dopuszczalna lokalizacja została wprowadzona w planie miejscowym, o ile oczywiście taki plan zostanie uchwalony. Przepisy te odnoszą się jednak do tzw. lokalnego porządku planistycznego (studium, plan miejscowy) i wbrew stanowisku Sądu I instancji zakres ich stosowania jest ograniczony wyłącznie do tych gminnych aktów planistycznych, a nie decyzji o warunkach zabudowy. Okoliczność, że gmina w studium planuje przeznaczyć dany teren pod określoną zabudowę, nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla dopuszczalności wydania warunków zabudowy (zob. wyrok NSA z 1 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 1580/18). Prowadzi zaś do konkluzji, iż brak rozmieszczenia w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW nie wyłącza a priori dopuszczalności ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla takiej inwestycji. Jest to podyktowane tym, że stosownie do art. 9 ust. 4 upzp ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Jeżeli jednak studium nie jest aktem prawa miejscowego, co wynika z art. 9 ust. 5 upzp, to jego zapisy nie są wiążące dla organu na etapie wydawania decyzji o warunkach zabudowy. Z uwagi na powyższe art. 10 ust. 2 upzp, jak i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp nie mogą stanowić podstaw normatywnych, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. W tym zakresie Naczelny Sąd Administracyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela poglądu wyrażonego w wyroku NSA z 9 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19).

Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wyraził pogląd, że: „Każda zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, w szczególności polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy (art. 59 ust. 1-2a u.p.z.p.). Nie można zatem podzielić stanowiska Kolegium i organu pierwszej instancji, że zapisy studium powinny być uwzględniane w decyzjach o warunkach zabudowy. Brak jest podstaw prawnych dla takiego obowiązku. Samo studium nie jest bowiem aktem prawa miejscowego (art. 9 ust. 4 i 5 u.p.z.p.). Przytoczone wyżej przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. dotyczą planowania przestrzennego, a nie przesłanek wydania decyzji o warunkach zabudowy. Nie wyłączają one lokalizacji określonych w tych przepisach instalacji odnawialnych źródeł energii na podstawie decyzji administracyjnej. Gdyby taka była wola ustawodawcy to odnośnie do tego rodzaju inwestycji zawarłby podobne unormowanie, jak w art. 10 ust. 3b u.p.z.p. w odniesieniu do obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², czego jednak nie uczynił. Powyższe świadczy o tym, iż sam ustawodawca w sposób całkowicie rozłączny traktuje odnoszące się do instalacji odnawialnego źródła energii gminne regulacje planistyczne (studium i planu zagospodarowania przestrzennego) oraz mające zastosowanie w przypadku ich braku przepisy u.p.z.p. odnoszące się do ustalenia lokalizacji takich inwestycji na podstawie decyzji o warunkach zabudowy. To od gminy zależy więc, czy podejmie ona działania planistyczne skutkujące uchwaleniem planu zagospodarowania

zainstalowanej większej niż 100 (obecnie 500) kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu, muszą zostać rozmieszczone w studium, aby mogły później ich dopuszczalna lokalizacja została wprowadzona w planie miejscowym, o ile oczywiście taki plan zostanie uchwalony. Przepisy te odnoszą się jednak do tzw. lokalnego porządku planistycznego (studium, plan miejscowy) i wbrew stanowisku Sądu I instancji zakres ich stosowania jest ograniczony wyłącznie do tych gminnych aktów planistycznych, a nie decyzji o warunkach zabudowy. Okoliczność, że gmina w studium planuje przeznaczyć dany teren pod określoną zabudowę, nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla dopuszczalności wydania warunków zabudowy (zob. wyrok NSA z 1 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 1580/18). Prowadzi zaś do konkluzji, iż brak rozmieszczenia w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 500 kW nie wyłącza a priori dopuszczalności ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla takiej inwestycji. Jest to podyktowane tym, że stosownie do art. 9 ust. 4 upzp ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Jeżeli jednak studium nie jest aktem prawa miejscowego, co wynika z art. 9 ust. 5 upzp, to jego zapisy nie są wiążące dla organu na etapie wydawania decyzji o warunkach zabudowy. Z uwagi na powyższe art. 10 ust. 2 upzp, jak i art. 15 ust. 3 pkt 3a upzp nie mogą stanowić podstaw normatywnych, które powinny być uwzględniane przy ustalaniu warunków zabudowy i zagospodarowania terenu. W tym zakresie Naczelny Sąd Administracyjny w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela poglądu wyrażonego w wyroku NSA z 9 grudnia 2020 r. sygn. akt II OSK 3705/19).

Również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wyraził pogląd, że: „Każda zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, w szczególności polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy (art. 59 ust. 1-2a u.p.z.p.). Nie można zatem podzielić stanowiska Kolegium i organu pierwszej instancji, że zapisy studium powinny być uwzględniane w decyzjach o warunkach zabudowy. Brak jest podstaw prawnych dla takiego obowiązku. Samo studium nie jest bowiem aktem prawa miejscowego (art. 9 ust. 4 i 5 u.p.z.p.). Przytoczone wyżej przepisy art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a u.p.z.p. dotyczą planowania przestrzennego, a nie przesłanek wydania decyzji o warunkach zabudowy. Nie wyłączają one lokalizacji określonych w tych przepisach instalacji odnawialnych źródeł energii na podstawie decyzji administracyjnej. Gdyby taka była wola ustawodawcy to odnośnie do tego rodzaju inwestycji zawarłby podobne unormowanie, jak w art. 10 ust. 3b u.p.z.p. w odniesieniu do obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², czego jednak nie uczynił. Powyższe świadczy o tym, iż sam ustawodawca w sposób całkowicie rozłączny traktuje odnoszące się do instalacji odnawialnego źródła energii gminne regulacje planistyczne (studium i planu zagospodarowania przestrzennego) oraz mające zastosowanie w przypadku ich braku przepisy u.p.z.p. odnoszące się do ustalenia lokalizacji takich inwestycji na podstawie decyzji o warunkach zabudowy. To od gminy zależy więc, czy podejmie ona działania planistyczne skutkujące uchwaleniem planu zagospodarowania

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak sentencji decyzji, która jest ostateczna w administracyjnym toku instancji.

POUCZENIE O ŚRODKACH ZASKARŻENIA

Zgodnie z treścią art. 64a, art. 64b i 64c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. Dz.U. z 2019 r. poz. 2325) od decyzji skarga nie przysługuje, jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie. Sprzeciw od decyzji wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Elblągu (82-300 Elbląg, ul. Związku Jaszczurczego 14A).

Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz.U. z roku 2021, poz. 535) wpis stały w sprawach dotyczących sprzeciwów od decyzji wynosi 100 zł.

Zgodnie z art. 243 i 244 § 1 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stronie przysługuje prawo pomocy, które obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Podpisy składu orzekającego:

1. _____
2. _____
3. A. du _____

